Fet per: Maria Poch, Claudia Morán i Ariadna Sánchez

Agost de 1914:

Avui hem rebut ordres per avançar cap al front. Els companys estan nerviosos, alguns es tanquen en si mateixos, altres es fan els valents. Jo intento mantenir la calma, però la incertesa del que ens espera és inquietant. Sento la presència constant dels enemics, com ombres que es mouen entre els arbres. Espero que la nit ens protegeixi mentre ens acostem al front.

Agost de 1914:

Després de quatre dies de marxa, finalment hem arribat al front. Els sons de la guerra ens envolten: els trets de canó, les explosions de les bombes, els crits dels ferits. És una escena horrible que em recorda la fragilitat de la vida humana. Hem establert trinxeres i estem preparats per al combat. Avui he escrit cartes a casa, intentant tranquil·litzar-los, però la veritat és que no sé si tornaré a veure la meva estimada família.

Setembre de 1914:

La vida a les trinxeres és una lluita constant entre el fred, la brutícia i la por. Les ràtiques són omnipresents, fent-nos difícil dormir. Avui hem rebut un atac sorpresa de les forces enemigues. El caos era total, els crits i les explosions semblaven no tenir fi. Hem patit algunes baixes, i cada cop és més difícil mantenir l'esperança. Tot i així, continuem en la nostra posició, vigilant cada moviment dels enemics.

Novembre de 1914:

La pluja no dona treva, transformant les trinxeres en un mar de fang. Els nostres uniformes pesen com a plom, i el fred s'insinua fins als ossos. La vida aquí és una prova constant de resistència física i mental. Avui hem rebut l'ordre de llançar un atac contra les trinxeres enemigues. Els nervis estan a flor de pell, sabem que cada pas endavant pot ser el nostre últim. Resarem per un miracle i confiarem en els nostres companys.

Desembre de 1914:

La treva de Nadal ha estat una experiència inoblidable enmig d'aquest caos de la guerra. Tot i la nostra enemistat amb els soldats enemics, durant aquest breu període de temps, hem compartit moments de pau i

humanitat. Hem compartit històries sobre les nostres llars, les famílies que deixem enrere i els somnis que tenim per al futur. Durant aquelles poques hores, ens vam veure els uns als altres com a éssers humans, no com a enemics. És una llàstima que haguem de tornar a la violència després d'aquest moment de pau.

Gener 1915:

La treva de Nadal ja només és un record, hem hagut de tornar a la rutina de guerra com si res. El fred ens dificulta molt viure a les trinxeres i els dies cada cop se’m passen més ràpid i cada dia moren moltíssims soldats. Les trinxeres és ho més similar que tenim a una cas aquí però a la vegada som com una presó. Avui ens explicat que vindran reforços, tant de bo ens ajudin i facin canviar el curs del nostre destí.

Març de 1915:

Cada cop més em costa ser-hi aquí. Ja fa mesos que no veig a la meva família i no he rebut ninguna carta de part seva, només desitjo que ells no ho estiguin passen tan malament com jo aquí. El meu record d’ells és ho únic que em motiva seguir lluitant, encara que ja no sé si podré aguantar gaire més.

Maig de 1915:

Hi ha moltíssima tensió a les trinxeres. Molts dels meus companys han perdut la vida i els que queden, la gran majoria ja han perdut la confiança de la victòria. Ara mateix veig molt difícil sobreviure.

Agost de 1915:

Hem patit pèrdues greus durant tots aquests mesos, en la nostra trinxera hi ha quantitat de cadàvers d’homes que havien estat els meus companys. El soroll dels trets fa que perdi la ment i cada cop més em costa més dormir aquí. Jo ja no li trobo el sentit a seguir aquí, només tinc ganes de tornar a casa meva i marxar d’aquí per no tornar mai més.

Febrer de 1916:

Fa pocs dies que ens van avisar que aniríem cap a Verdún. Portem mols pocs dies aquí però hi ha un caos indescriptible. Ja hem rebut ordres de

mantenir les nostres posicions passi el que passi, però l’enemic està avançant amb moltíssima determinació. Les trinxeres s’han convertit en un laberint de cadàvers, sang i fang. Aquesta lluita sembla no tenir fi i l’únic que em queda aquí és aquest diari.

Setembre de 1916:

Ja han passat molts mesos des de que vam arribar a Verdún, i sens dubtes aquests han estat els mesos més durs de la guerra, i és un miracle que encara hi sigui viu. L’únic que m’ha estat salvant en tots aquests mesos és el record de la meva família i amics, que ja fa més d’un any que no els veig i tampoc sé res de com estan actualment.

Març de 1917:

Ja fa mesos que va acabar la batalla a Verdún, per desgràcia França va acabar obtenint la victòria, no obstant això van acabar tenint moltes baixes, encara que no més que nosaltres. Després de Verdún jo ja pensava que ja havia viscut el pitjor període de la guerra i que si aconseguia sobreviure allà, no em costaria tant sobreviure d’allà endavant, però m’equivocava. Mentre estàvem a Verdún a mi, i a altres soldats alemanya ens van enviar a Somme per combatre contra els anglesos i en un assalt per part seva em van ferir, pensava que no sortiria viu d’allà però per sort vaig acabar sobreviure.

Octubre de 1917:

Ja fa mesos que no escric en el diari, però encara no he superat Somme i Verdún estic tota l’estona nerviós i amb la sensació de que tornaré a estar ferit. Em costa molt dormir per la nit degut als nervis i a les males condicions que tenim a les trinxeres, on hi han moltíssimes plagues que no m’ajuden a estar tranquil.

Gener de 1918:

Després d’estar a Verdún i Somme amb els meus propis ulls, sembla que les coses ja s’han tranquil·litzat. M’he adonat que ja no queda viu cap soldat amb el que vaig començar la guerra i això m’entristeix molt, des de llavors han arribat molts més soldats per part nostre i alguns d’ells eren bastants joves.

Abril de 1918:

S’està notant molt l'absència de Rússia, fa poc ja ens van dir que abandonarien la guerra per problemes en el seu país, però per la nostra mala sort, els Estats Units s’han unit fa mesos i estan en el bàndol enemic.

Novembre de 1918:

Avui ens han donat la notícia de que s’ha arribat a un acord i que la guerra s’acabarà, però igualment ens han fet fer un últim esforç per veure si podíem guanyar terreny, i per culpa d’això casi em fereixen greument, i el Marc, un soldat que vaig conèixer a Verdún i ha estat molt amic meu des de allò va morir per un tret.

Març de 1919:

Ja han passat mesos des de l'armistici però encara no m’he recuperat de la guerra, segueixo tenint malsons sobre la guerra, però almenys aquí ja tinc a la meva dona i als meus dos fills. Després d’haver estat a la gran guerra m’ha fet valorar molt més el fet d’estar viu i els estimo molt més que abans a la meva família i als meus amics. Vaig llegint les notícies i suposadament van morir unes 10 milions de morts, m’he quedat molt sorprès, òbviament sabia que les baixes no baixarien del milió però no m’esperava que hagués mort tanta gent. També m’he assabentat del tractat ‘’de pau’’ que van fer a Versalles, i tot i que no em sembla just per nosaltres, ho prefereixo a que hagi de tornar a la guerra.